

РЕШЕНИЕ № 415

гр. София, 23 февруари 2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на **РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**, Второ наказателно отделение в съдебно заседание на деветнадесети октомври две хиляди и единадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЛИДИЯ СТОЯНОВА

ЧЛЕНОВЕ: 1. ЮРИЙ КРЪСТЕВ

2. ЕЛЕНА АВДЕВА

със секретар **Кристина Павлова**

при участието на прокурора **АНТОНИ ЛАКОВ**

изслуша докладваното от председателя (съдията) **ЛИДИЯ СТОЯНОВА**

наказателно дело под № 2161/2011 година,

за да се произнесе, взе предвид:

Касационното производство е образувано по протест на прокурор от С. апелативна прокуратура и жалби на защитниците на подсъдимите Б. Ц. И., В. П. Т. и И. С. К. против решение №55/16.03.2011 год. по въззивно нохд № 594/2010 год. на Софийския апелативен съд, наказателно отделение, 3-ти състав.

В протеста, който се поддържа в съдебното заседание, са изложени съображения, че е постановено при касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. Развити са доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по смисъла на чл.13 и чл.107, чл.305, ал.3, чл.339, ал.2 НПК, конкретизирани с отказа да се изискат още документи, да се извърши повторен разпит на посочени от защитата свидетели, допълнителен на друг свидетел, както и да се допуснат нови свидетели, допълнителни съдебномедицинска и техническа експертизи. Оспорва се пълнотата на анализа на доказателствения материал и се поддържа наличието на формализъм при оценката на показанията на изброени поименно свидетели и обясненията на подс.Б.И., извършена без съпоставянето им. Иска се отмяна на решението и връщане на делото за разглеждане от друг състав в частта, в която е потвърдена присъдата на първоинстанционния съд в оправдателната ѝ част. Оспорва се основателността на жалбите на подсъдимите.

Защитникът на подсъдимия И. обосновава искането си за отмяна на решението и постановяване на ново, с което да бъде признат за невиновен по съображения, че са допуснати нарушения на закона – не са налице признаците на престъплението по чл.321 НК и е незаконосъобразен извода, че състава на престъплението по чл.339 НК не се поглъща от този по чл.321 НК. Оспорва авторството и поддържа, че изводите за вината са направени при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в приемане на негодни доказателствени средства, неправилно приложение на чл.279, ал.2 вр.ал.1, т.3 и 4 НПК, пренебрегване изискванията по чл.107, ал.3 НПК и чл.303, ал.1 и ал.2 НПК при оценка на доказателствения материал и изготвяне на мотиви в нарушение на чл.305, ал.3 НПК. Мотивира наличие на неправилна и непълна оценка на индивидуализиращите обстоятелства в подкрепа на твърдението, че наложените наказания по размер са явно несправедливи. Оспорва основателността на протеста.

В жалбата на защитника на подсъдимия Т. са развити съображения за допуснато нарушение на закона с осъждането по чл.321 НК поради липса на обективен признак според дефиницията по чл.93, т.20 НК за организирана престъпна група. Оспорва оценката на доказателствения материал, която определя като извършена в нарушение на чл.107 и чл.305, ал.3 НПК. Определя като съществено нарушение на процесуалните правила оценката на показанията на св.В.Д. като достоверни, без да е проверил законосъобразността на постановлението за прекратяване на образуваното по отношение на него наказателно производство за съучастие в организирана престъпна група. Определя наложеното наказание като явно несправедливо. С касационните основания по чл.348, ал.1 НПК обосновава искане за отмяна и оправдаване на подсъдимия и алтернативно – за изменение в частта относно наказанието с намаляването му в справедлив размер. Излага съображения за неоснователност на протеста.

В касационната жалба на защитника на подсъдимия К. се поддържат доводи за нарушение на закона с осъждането му по чл.321 НК, защото не са налице елементи от състава на това престъпление и за недоказаност на обвинението поради липса на доказателства. Определя мотивите на въззивното решение като постановени в нарушение на чл.339, ал.2 вр.чл.305, ал.3 НПК. Оценката за явна несправедливост на наказанието е обоснована с неправилна и непълна оценка на данните за влошено здравословно състояние. Искането е да се приложи чл.354, ал.1, т.2 НПК като се отмени решението, защото е постановено при касационните основания по чл.348, ал.1 НПК и да бъде оправдан. Поддържа се, че протеста е неоснователен и следва да бъде оставен без уважение.

Подсъдимият С. Г. Р. чрез назначения по негово искане служебен защитник оспорва основателността на протеста.

Във възраженията си защитниците на подсъдимия К. А. М. поддържат, че протеста следва да бъде оставен без уважение, а решението – в сила. Съображенията им са, че изложените доводи за допуснати нарушения са с неясна и непълна мотивировка, поради което не може да се направи категоричен извод към кое от касационните основания по чл.348, ал.1 НПК следва да бъдат отнесени. Независимо от формулировката по същество следва да бъдат приети като неоснователни, защото с решението не са допуснати нито съществени нарушения на процесуалните правила, нито нарушение на закона с оправдаването на подсъдимия по повдигнатите му обвинения.

В становището на защитниците на подсъдимия Н. А. М. се поддържа искане решението да бъде оставено в сила, тъй като е постановено при липсата на поддържаните в протеста нарушения. Изложени са съображения за несъответствието му с изискванията по чл.351, ал.1 и по чл.355, ал.3 НПК – да има не само искане за връщане на делото, но и такова за осъждане, с посочване на касационните основания и данните, които ги подкрепят, отнасящи се конкретно за този подсъдим.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение извърши проверка на доводите в пределите по чл.347 НПК и намира:

Софийският градски съд, наказателна колегия, 17а състав с присъда № 217/14.06.2010 год. по нохд № 1281/2006 год. признал подсъдимите К. А. М. и Н. А. М. за невиновни в това за периода м.юни до 17.09.2005 год. в град С.: в съучастие като подбудители с подсъдимите Б.И., Ст.Р., Св.К., Ив.К., В.Т. като съизвършители да са извършили приготвяне за три предумишлени убийства – на И. Т. Т., на Н. А. Д. и на Л. С. Г., като са набавили два леки автомобила, огнестрелни оръжия-пистолет с неустановена марка и пистолет марка „В.“, бойни патрони, парични средства, установили адрес, начин на придвижване на лицето, разпределение на участието и убийството е следвало да бъде извършено по начин и със средства, опасни за живота на мнозина и от лице, действащо по поръчение и в изпълнение на организирана престъпна група и ги оправдал по обвиненията по чл.117, ал.2 вр.ал.1 вр.чл.116, ал.1, т.6, пр.1, т.9, т.10 вр.чл.115 вр.чл.20, ал.3 НК; да са образували и ръководили организирана престъпна група, която е била въоръжена и създадена да върши престъпления по чл.339, ал.1 НК с участници в групата Б.И., Ст.Р., Св.К., Ив.К. и В.Т., поради което ги оправдал по обвинението по чл.321, ал.3, т. вр.ал.1 НК; в съучастие като съизвършители с Б.И., Ст.Р., Св.К., Ив.К., В.Т. да са придобили, държали и им предали огнестрелни оръжия-два пистолета и боеприпаси, без да имат за това надлежно разрешение, поради което ги оправдал по обвинението по чл.339, ал.1 вр.чл.20, ал.2 НК.

Признал подсъдимия И. С. К. за: невиновен в това за периода м.юни-17.09.2005 год. в град С. в съучастие като съизвършител с Б.И., Ст.Р., Св.К., В.Т., Кр.М. и Н.М. като подбудители да е извършил приготвяне за три предумишлени убийства – на Ив.Т., на Н.Д. и на Л.Г., с набавяне на два леки автомобила, два пистолета и боеприпаси, парични средства, установяване адреси, начин на придвижване на лицата, разпределение на участието в деянието като убийствата е следвало да бъдат извършени по начин и със средства опасни за

живота на мнозина-огнестрелни оръжия, с користна цел и от лице, действащо по поръчение и в изпълнение на решение на организирана престъпна група като го оправдал по обвиненията по чл.117, ал.1 вр.чл.116, ал.1, т.6 пр.1, т.7, т.9, т.10 вр.чл.115 вр.чл.20, ал.2 НК;

виновен в това в периода м.юни-17.09.2005 год. в град С. е участвал в организирана престъпна група, която е била въоръжена с огнестрелни оръжия и е създадена да върши престъпления с участници Б.И., Ст.Р. и В.Т.. На основание чл.321, ал.3, пр.1, т.2 вр.ал.2 вр.чл.54 НК го осъдил на четири години лишаване от свобода, което наказание да изтърпи при първоначален общ режим в затворническо общежитие от открит тип.

Признал го за невиновен и го оправдал по обвинението организираната престъпна група да е създадена да върши престъпления по чл.339, ал.1 НК, ръководители да са Н.М. и Кр.М., а член на групата Св.К..

Приложил чл.59, ал.1, т.1 НК.

Признал го за невиновен и го оправдал по обвинението за извършено престъпление по чл.339, ал.1 вр.чл.20, ал.2 НК.

Признал подсъдимите Б. Ц. И., С. Г. Р. и В. П. Т. за виновни в това, че в периода м.юни-17.09.2005 год. в град С. в съучастие като съизвършители извършили приготвяне за предумишлено убийство на три лица – Ив.Т., Н.Д. и Л.Г., като набавили един лек автомобил – за първите двама и два за третия, мотоциклет, огнестрелни оръжия и боеприпаси и парични средства-за първия, установили адрес, начин на придвижване на лицата, разделили участието си в деянието като убийствата е следвало да бъдат извършени по начин и със средства опасни за живота на мнозина-огнестрелни оръжия, с користна цел-придобиване на сумите по 40 хил.евро и от лица, действащи по поръчение и в изпълнение на организирана престъпна група. На основание чл.78А, ал.1 вр.чл.2, ал.2 НК ги освободил от наказателна отговорност и им наложил административни наказания – глоби в размер на по 1 000 лева за всеки един и за всяко едно от повдигнатите обвинения за престъпления по чл.117, ал.1 вр.чл.116, ал.1, т.6 пр.1, т.7, т.9, т.10 вр.чл.115 вр.чл.20, ал.2 НК.

Признал ги за невиновни и ги оправдал по обвинението за съучастие със Св.К. и Ив.К. като съизвършители и с Кр.М. и Н.М. като подбудители и за това приготвянето да е извършено чрез набавяне на л.а.Форд „Ф.“ за Т. и Д. и парични средства за Д. и Г..

Признал подсъдимите И., Р. и Т. за виновни в това, че по същото време и място участвали в организирана престъпна група, която е била въоръжена и създадена да върши престъпления. На основание чл.321, ал.5 вр.ал.3, пр.1, т.2 вр.ал.2 вр.чл.55, ал.1 НК за И., който е разкрил всичко, което му е известно за групата и по този начин съществено е улеснил разкриването и доказването на извършените от нея престъпления и по чл.321, ал.3, пр.1, т.2 вр.ал.2 вр.чл.54 НК за Р. и Т. ги осъдил: И. на две години и десет месеца лишаване от свобода, Р. на пет години лишаване от свобода и Т. на три години и шест месеца лишаване от свобода.

Признал ги за невиновни и ги оправдал по обвинението организираната престъпна група да е създадена да върши престъпления по чл.339, ал.1 НК, ръководители да са Кр.М. и Н.М., а член на групата – Св.К..

Признал подсъдимия И. за виновен в това, че по същото време и място държал огнестрелно оръжие – пистолет с неустановена марка и номер и боеприпаси – 16 бр.бойни патрони, без за това да има надлежно разрешение. На основание чл.339, ал.1 вр.чл.2, ал.2 вр.чл.54 НК го осъдил на три години лишаване от свобода. Оправдал го по обвинението за съучастие като извършител с Кр.М., Н.М., Ст.Р., Св.К., Ив.К., В.Т. по чл.339, ал.1 НК – да е придобил и предал същото оръжие, както и да е придобил, държал и предал пистолет марка „В.“ и 56 бр.бойни патрони.

Приложил чл.23, ал.1 НК и наложил на подсъдимия едно общо наказание – най-тежкото от определените, три години лишаване от свобода, за изтърпяването на което определил първоначален общ режим и затворническо общежитие от открит тип, както и чл.59, ал.1, т.1 НК.

Признал подсъдимия Р. за виновен в това, че на 17.09.2005 год. в град С. без надлежно разрешително държал високорисково наркотично вещество-маришуана, на обща стойност 4,62 лева като случаят е маловажен-престъпление по чл.354А, ал.5 вр.ал.3, т.1, пр.2 вр.чл.2, ал.2 НК и на основание чл.81, ал.3 вр.чл.80, ал.1, т.5 вр.чл.2, ал.2 НК не го наказва. Оправдал го по обвинението по чл.354А, ал.1, изр.1, алт.1, пр.6 НК.

На основание чл.25 вр.чл.23 НК определил едно общо наказание – най-тежкото от определените по това и по похд № 850/2000 год. на Софийския градски съд – дванадесет години лишаване от свобода, което да

изтърпи при условията на чл.61, т.2 вр.чл.60, ал.1 ЗИНЗС, а на основание чл.23, ал.3 НК присъединил наказанието глоба в размер на 10 лева.

Приложил чл.59, ал.1 НК и чл.25, ал.2 НК - по отношение на задържането по мярка за неотклонение и за изтърпяната част от наказанието.

Признал подсъдимия Р. за невиновен и го оправдал по обвинението да е извършил престъпление по чл.339, ал.1 вр.чл.20, ал.2 НК.

Признал подсъдимия Т. за невиновен и го оправдал по повдигнатото му обвинение по чл.339, ал.1 вр.чл.20, ал.2 НК.

Приложил по отношение на подсъдимия И. чл.59, ал.1 вр.чл.61, т.3 ЗИНЗС и чл.59, ал.1, т.1 НК.

На основание чл.53, ал.2, б.А НК отнел в полза на държавата двата пистолета и бойните патрони, а на основание чл.354А, ал.6 НК високорисковото наркотично вещество, за което постановил да бъде унищожено.

Приложил чл.189, ал.3 НПК като осъдил подсъдимите да заплатят направените по делото разноски в съответните им размери.

Софийският апелативен съд, наказателно отделение, трети състав с решение № 55/16.03.2011 год. по въззивно нохд № 594/2010 год. изменил присъдата в частта относно подсъдимите Б.И., Ст.Р. и В.Т. като по обвинението по чл.117, ал.1 вр.чл.116, ал.1, т.6, пр.1, т.7, т.9 и т.10 вр.чл.20, ал.2 НК за Ив.Т. ги оправдал престъплението да е извършено и чрез набавяне на мотоциклет „Я.“, а по обвинението по чл.117, ал.1 вр.чл.116, ал.1, т.6, пр.1, т.7, т.9 и т.10 вр.чл.115 вр.чл.20, ал.2 НК за Н.Д. ги осъдил за това престъплението да е извършено и чрез набавяне на парични средства.

Осъдил подсъдимия Р. да заплати направените по делото във въззивното производство разноски в размер на 300 лева.

Потвърдил присъдата в останалата част.

Въззивното производство е образувано по протест на прокурор от С. градска прокуратура и жалби на подсъдимите И., Р., И. К. и Т., в които са изложени идентични с поддържаните пред касационната инстанция доводи за допуснати нарушения, с които са обосновани съответни искания. Въззивният съд след запознаване със съдържанието им и за да изпълни процесуалните си задължения за цялостна задълбочена проверка на обжалвания първоинстанционен съдебен акт според предписанията в чл.314 НПК е приел, че са налице предпоставките за упражняване на правомощията по чл.327 НПК. В закрито заседание се е произнесъл по въпросите за исканите доказателства и е приел, че е необходимо изясняването на съществени обстоятелства за правилното решаване на делото, поради което е допуснал нови свидетели. Мотивирано е отказал повторен разпит на конкретно посочени по съображения, че показанията им за относими към предмета на доказване обстоятелства, дадени в първоинстанционното производство, са подробни. Обосновал е отказа си за допускане на експертиза и нови свидетели по съображения за липса на основание от посочените в чл.327, ал.4 НПК. Провел е въззивно съдебно следствие, а събраният доказателствен материал е взел предвид и оценил наред с този, предмет на проверка и оценка от първоинстанционния съд. Заявил е по ясен и недвусмислен начин съгласието си с приетите за установени фактически обстоятелства. Изложил е подробни съображения за решението си да приеме като годни доказателствените средства, събрани по предвидения процесуален ред, които са дали основание да се направят и верни изводи при решаване на въпросите по чл.301 НПК за всеки един от подсъдимите по повдигнатите им обвинения. Доколкото е имал различия по въпроси за процесуалната годност на някои от доказателствените средства е изложил подробни съображения, мотивирайки несъгласието си с тези в мотивите на обжалваната присъда, без това да е довело до изводи за допуснати конкретни съществени нарушения и основания за различни фактически и правни изводи или такива за отмяна. Направил е различни изводи само относно оценката на обективизираното поведение на подсъдимите И., Р. и Т. във връзка с обвиненията, свързани със свидетелите Д. и Т. и е упражнил правомощията си да измени присъдата само по отношение на тях в изложения смисъл. Въз основа на подробен и задълбочен анализ на конкретните доказателствени средства, оценявайки ги с оглед действителния им смисъл, е направил верни изводи и е обосновал с подробни съображения решението си да определи като неоснователни възраженията. Съдържанието на решението съответства на изискванията по чл.339, ал.2 НПК не само с оглед на обема, но преди всичко с начина на мотивиране като израз на вътрешното му убеждение при стриктно спазване изискванията за разкриване на обективната истина по начина и със средствата, предвидени в НПК.

Твърденията за нарушение поради липса на нов повторен анализ на целия доказателствен материал в нарушение на чл.305, ал.3 НПК са неоснователни. Въззивният съд е инстанция по същество, но като е посочил основанията, поради които не приема доводите, изложени в подкрепа на протеста и жалбите и е изложил подробни съображения за решението си да потвърди обжалваната присъда, е упражнил предвиденото в НПК правомощие. В разпоредбата на чл.339, ал.3 НПК е предвидено изрично въззивната инстанция задължително да приложи изискванията на чл.305 НПК само в случаите, когато постановява нова присъда при предпоставките по чл.336 НПК, какъвто не е конкретният.

Доводите и възраженията, които се съдържат в протеста на прокурора от С. апелативна прокуратура за допуснати нарушения, определени като касационни основания по смисъла на чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК за отмяна на въззивното решение, са неоснователни. Поначало в оспореното решение се съдържат верни отговори на идентични по съдържание от инстанцията по същество и мотиви за неоснователността им. Изложението на прокурора е недостатъчно ясно мотивирано и конкретизирано по отношение на кои факти и обстоятелства решението на съда е неправилно, а изводите – несъответстващи на фактите и закона, за да обосноват различно от това, че оспорената оправдателна част отговаря на изискванията по чл.303 и чл.304 НПК.

Неоснователно е възражението, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила с отказа да бъдат допуснати доказателствени средства, при проверката на които според протеста могат да бъдат установени относими към предмета на доказване обстоятелства. Право на съда е да вземе решение за допустимостта на доказателствени искания, упражняването на което не е произволно, а основано на оценката за възможността да бъдат установени новооткрити обстоятелства или защото ще имат значение за правилното решаване на делото с изясняване на въпроси от предвидените в чл.301 НПК. Затова и не всеки отказ да се уважат направени доказателствени искания води до извода, че са нарушени съществено процесуалните права на страна, за да бъде отменено решението. Основателно е отказано допускането на съдебномедицинска експертиза за Д. профили „... на угарки в обекта гаража в[жк]. Въззивният съд е обсъдил подробно това възражение и с оглед цялостната оценка на събрания доказателствен материал, отнасящ се до този обект, е приел, че няма да бъдат установени нови съществени обстоятелства, които да доведат до различен от направения извод – че гаражът е нает за нуждите на групата, с определена цел - да може св.В.Д. (установено с различни доказателствени средства) да извърши промяна на едно от превозните средства-мотоциклет „Я.“, предназначен да бъде използван за отдалечаване на извършителя на едно от планираните убийства от местоизвършването. Изложил е подробни, обосновани съображения за отказа си, които настоящият състав изцяло възприема. Поначало в това искане не се съдържа ясно и точно формулирано становище за целта на провеждането на процесуалното действие, за конкретните обстоятелства, относими към предмета на доказване, вкл. и относно това за кои от оправданите подсъдими би имало значение за разобличаване и по съществуто си е самоцелно упражняване на процесуално право.

Правилен е отказът по съображенията, които са изложени във въззивното решение, че поемните лица, участвали в процесуално-следствени действия на 28.10.2005 год., не следва да бъдат разпитвани. В конкретния случай те не могат да установят по категоричен начин обстоятелства, които не само че се отнасят за събития от преди повече от пет години, но и защото поради липсата на специалната професионална подготовка не може да се очаква да направят разграничение за вида на процесуалните действия, нито с категоричност да повторят отразеното в протоколите време на извършване. Очевидно е, че съставът, в който са били и те, не е могъл да бъде на различни места и да извършва едновременно различни процесуални действия, а това следва от съдържанието на протоколите и преди всичко на този за следствен експеримент, в който липсват данни в подробно описания маршрут, по който са се движили, да са имали отклонение в района на Дирекцията на националната полиция, където според приложените протоколи са били проведени процесуални действия „разпознаване“. Затова правилно са определени като негодни доказателствени средства и изключени от доказателствения материал. Съмнението, че са изготвени в нарушение на изискванията на закона не могат да бъдат отстранени с гласни доказателствени средства, каквито поначало могат да бъдат показанията на поемните лица, особено за обстоятелства като конкретните, които безрезервно са потвърдени и с техните подписи. Наред с това поемните лица са подписали протоколите без възражения и с установяването на различни от отразените в тях факти биха могли да се уличат в извършване на престъпление.

Неоснователно се поддържа, че съдът не е изпълнил задължението си по чл.13 НПК и чл.107, ал.1 НПК служебно да изиска документ за процесуалното качество на оперативния работник, извършил оглед на лек автомобил марка „Форд“. Липсата на процесуална активност в определени случаи би могло да се отчете като нарушение на процесуалните правила, но в конкретния несъбирането на това доказателство не е единственото

основание протоколът да бъде изключен от доказателствените източници, поради което не е допуснато нарушение. Видно от съдържанието на мотивите и двете инстанции по същество са приели, че негодността на това доказателствено средство произтича от вида и съдържанието на отразеното в протокола, а не от заглавната му част на използваната бланка. Извършено е процесуално следствено действие, подлежащо на одобрение от съда, но в нарушение на чл.136 и сл.НПК/отм./ това не е направено, което е основание за решението да не бъде оценявано.

Правилно съдът по същество е отказал да назначи нова експертиза, въз основа на която да се установи наличието на техническа причина за несъответствията по време, дължащи се на различия в записващото и възпроизвеждащото технически средства. Основанията да не бъде приет записът за извършено процесуално действие и да се откаже допускането на експертизата подробно са мотивирани във въззивното решение и настоящият състав възприема изложените съображения. Протоколът за проведения следствен експеримент като изготвен по правилата, предвидени в НПК, е приет за годно доказателствено средство. Записът не е неразделна част от него в смисъла, в който се поддържа - че следва да бъде оценен като годно доказателствено средство независимо от констатираните нарушения. А че такива са налице следва от данните, че процесуалното действие е проведено във времето от 13.30 ч. до 16.00 ч., а видеозаписът е с времетраене 30 мин.58 сек., т.е. нарушението е на изискванията по чл.227 НПК/отм./ вр.чл.225, ал.3 и ал.4 НПК/отм./ - да не се допуска видеозапис на част от следственото действие, а да се възпроизведе изцяло, както и на чл.227 НПК/отм./ вр.чл.226 НПК/отм./.

В протеста се поддържа, че въззивният съд макар и правилно да е допуснал свидетели и писмени доказателствени средства по повод направено искане от подсъдимия К. и да ги е оценил вярно в смисъл, че не доказват поддържаното алиби, не е установил обстоятелства, които имат значение на разобличаващи го за престъпленията, за които е оправдан, като напр., че не са събрани доказателства относно професионалните качества на св.Ив.Д.. Това твърдение е подкрепено с произволен извод, че имат значение, защото съпоставени със „събраните в хода на досъдебното производство и съдебното такова оформят категоричен извод...” и „... са доказателство и за обвиненията по които е оправдан”. По този неясен начин е свързал и интерпретацията на писмените документи, определена като неправилна, защото „документите за пътуването на този подсъдим с подсъдимите М. и техни близки до А.” са категорично доказателство за връзка между подсъдимите. Оспорва се пълнотата и верността на анализа на доказателствения материал в подкрепа на този, неподкрепен с доказателства извод, само защото инстанциите по същество са приели, че лицата не се познават. Възражението за липса на задълбочено изследване на събраните доказателства, вкл. показанията на свидетелите Ц., А. е неоснователно. Видно от съдържанието на обжалваното решение въззивният съд е обсъдил и подробно анализирал както посочените доказателствени средства, така и показанията на св.В.Д., св.И., св.С., свидетеля със скрита самоличност № 7771, обясненията на подсъдимия И., писмените доказателствени средства, показанията на св.Д., св.В., рапортите на полицейските служители. Изложил е съображения за негодността на последните като доказателствени средства да установят конкретно поведение и действия на Кр.М. и Н.М., които да обосноват изводи, че са осъществили съставите на престъпленията, за които са им повдигнати обвинения. Обосновано е решението, че вината на подсъдимите К. М. и Н. М. не може да се приеме като доказана по начина, предвиден в чл.303 НПК само въз основа на показания, основани на предположения, на получена информация от слухове, на обстоятелството, че някой с някого се познава, че е пътувал чрез туристическа агенция и е пребивавал с определени лица в един хотел, че копие от документ за самоличност на близък на едните подсъдими се е намирал в друг от подсъдимите. Не е произволно, а направено въз основа на пълен и всестранен анализ на целия събран по предвидения процесуален ред доказателствен материал. Само след като е извършил всестранно, обективно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, съдът е могъл да мотивира вътрешното си убеждение, което не е основано на предположения. Такива се съдържат при мотивиране на искания и обосноваването им в протеста с изрази като напр. „... събраните доказателства, макар и оскъдни, сочат на една стабилна връзка между подсъдимия К. и двамата братя...”(вероятно това са двамата подсъдими Н.М. и Кр.М., чиято наказателна отговорност може да бъде лична, но не и колективна само защото имат родствени отношения), които вероятно следва да бъдат приети от съда като основание за извод, че е доказано обвинението да са извършители на престъпленията.

Поначало както в протеста, така и в обвинителния акт, липсва ясно и точно описание на конкретното поведение на подсъдимите Кр.М. и Н.М., от което да се изведат признаците на престъпленията, за които са им повдигнати обвинения. Вината не може да се предполага или да се доказва с установяване на емоционална връзка, предположения или вероятности, на каквито са основани твърденията в протеста, че може да се стигне до различни изводи от направените с протестираното решение като основание за предложението да бъде върнато делото за разглеждане от друг състав.

В жалбата на защитника на подсъдимия И. К. се поддържа, че решението е постановено в нарушение на закона и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Наказанието в определения му размер се определя като явно несправедливо, защото не е отчетено влошеното му здравословно състояние.

Неоснователно е възражението, че въззивният съд не е отговорил на доводите и не е изложил мотиви защо ги е отхвърлил като неоснователни. Видно от материалите на въззивното производство съдът по повод искането на подсъдимия и защитника му е упражнил правомощията си по чл.327 НПК и е провел въззивно съдебно следствие като е разпитал свидетеля Ив.Д. и е приел писмени доказателствени средства по съображенията, че са необходими за правилното решаване на делото. Подробно е обсъдил и анализирал всички събрани, вкл. и тези на въззивното съдебно следствие, доказателствени материали. Съпоставил ги е и ги е оценил в съответствие с действителния им смисъл. Отговорил е на възражението за невиновност и е обосновал отказа си да приеме, че алибито му за отсъствие от гр. С. през инкриминирания период е доказано. Обясненията на подсъдимия, че е бил преобладаващо в град П., където е работил и което според него се потвърждава от факта на задържането му в обитаваното от него жилище, а не в С., не могат да обосноват извода, че не е автор на престъпленията, за които му е повдигнато обвинение и е признат за виновен. Те не се подкрепят от други, събрани по предвидения процесуален ред доказателствени материали, както правилно е приел и въззивния съд. Няма основание да се изключат комуникационните схеми, само защото от тях не може да извлече съдържанието на проведените разговори. За решението си да възприеме оценката на първоинстанционния съд, че това са годни доказателствени средства, съдът е изложил подробни съображения. Данните за провеждани от подсъдимия разговори по мобилен телефон, съответстващи на клетки, разположени в районите на местоживеене на лица от наблюдаваните не са единствените, въз основа на които са направени изводите за връзка с останалите подсъдими, имащи участие в подготовката на планираните убийства. Те са косвени, но са оценявани с останалия конкретно посочен и обсъден доказателствен материал според изискванията по чл.107 НПК и няма основание да бъдат определени като негодни за установяване на относими обстоятелства. На всички доводи е отговорено с подробни съображения по начин и със съдържание, предписани в чл.339, ал.2 НПК.

Не се подкрепя от фактическа страна възражението, че има обстоятелства, които не са оценени в тяхната пълнота или с оглед тяхната тежест и значение за обществената опасност на деянието и на личността. Изброени са индивидуализиращите обстоятелства и е мотивиран извода, че наказание под средния размер съответства на целите по чл.36 НК. Вярно е, че данните за влошено здравословно състояние не са обсъждани, но съпоставени с тези за индивидуалната тежест и спецификата на конкретно извършеното, за поведението в наказателното производство, които поначало въззивната инстанция е оценила в значително по-благоприятен, от възможния да се изведе, смисъл, не дават основание да се намери оправдание в смекчаване на наложеното наказание, което в определения размер е съответстващо на очевиден превес на смекчаващите обстоятелства. Поради това не е налице касационното основание по чл.348, ал.1, т.3 НПК за изменение на решението в тази му част.

В жалбата на защитника на подсъдимия Б.И. се поддържат доводи - в по-голямата си част развити и пред въззивния съд, за допуснати конкретни нарушения на процесуалните правила и на закона, както и за явна несправедливост на наложеното наказание лишаване от свобода поради неправилна оценка на установените индивидуализиращи обстоятелства и формално приложение на чл.55 НК.

Воззивният съд подробно и задълбочено е обсъдил всички възражения. Основал се е на събраните по предвидения процесуален ред доказателствен материал, който подробно е анализирал и е обосновал решението си да ги приеме изцяло за неоснователни. Процесуалната му дейност при изготвяне съдържанието на решението е правилна и съответства на изискванията по чл.339, ал.2 НПК.

Неоснователно се поддържа, че е допуснато нарушение при приложението на чл.279, ал.2 вр.ал.1 НПК. Констатациите за наличието на предпоставките по ал.1, т.3 и т.4 са основанийето съдът да прочете обясненията на подсъдимия И., дадени пред съдия на досъдебното производство, прилагайки процесуалната норма, в сила към момента на провеждане на съдебното заседание. С това не е нарушено процесуалното право на защита на подсъдимия след като прочетените обяснения не са единственото доказателствено средство, въз основа на което инстанциите по същество са изградили изводите си за вината му. Те са обсъдени и съпоставени с другите, конкретно изброени и анализирани доказателствени средства, поради което осъдителната присъда не е постановена в нарушение на забраната по чл.279, ал.4 НПК. Подробни съображения са изложени в мотивите на въззивното решение, които настоящият състав изцяло споделя и не намира за необходимо да ги повтаря.

Не дават основание за извод, че са нарушени процесуалните права на защита и твърденията, че прочетените обяснения са дадени на досъдебното производство след упражнено психическо въздействие с предоставяне показанията на св.В.Д. за заучаване и пресъздаване на съдържанието им при разпита. Тези твърдения подробно са обсъдени от въззивния съд и правилно, след анализа и съпоставката с другите доказателствени средства- вкл. с показанията на посочения свидетел, дадените обяснения са определени като годни да установяват относими обстоятелства. Оценката на стила на изразяване, начина на пресъздаване на фактите, възможността да бъде защитаван и данните за реално упражнена процесуална защита от договорен защитник водят до извода, че подсъдимият е дал обяснения, съответстващи на волята му да разкрие доброволно фактически обстоятелства за неговото и на другите участници в групата поведение. Няма данни, от които да се направи извод или дори предположение, че подробните му обяснения пред съдия за относими обстоятелства са резултат от манипулиране на волята му. Доколкото в тези твърдения се съдържат данни за нарушение на служебни задължения от извършващите разследването, представителите на прокуратурата или за неизпълнени задължения според пълномощията от защитника е могъл да уведоми компетентните органи. Това, че не е упражнил правата си в посочения смисъл не поражда задължение за съдебните състави, чиито правомощия се определят от рамките по обвинителния акт при липса на констатации за процесуални нарушения да оценява обясненията в различен смисъл от този на дадени в подкрепа на позицията му на защита.

Правилен е подходът на въззивния съд с потвърждаване на решението да бъдат приети като годни доказателствени средства само тези протоколи за извършени процесуални действия на 17.09.2005 год., които съответстват на изискванията за съдържание, включващо и одобрението от съда в предвидените случаи. Доколкото е имало несъгласие по отношение на протокол за оглед в частта относно изземването на вещите за необходимост от одобрение, в който смисъл се е произнесъл първоинстанционният съд, в решението са изложени подробни мотиви за липсата на необходимост с оглед характера на изземването не като самостоятелно процесуално действие, а съответстващо на пряката цел – да се запазят следи и други данни за одобрение, поради което е приел изцяло протокола. Не е допуснато нарушение като в различни протоколи са отразени извършени от едни и същи лица различни процесуални действия – два огледа и едно претърсване и изземване, защото са по едно и също време в едно помещение. Годността на съставените протоколи е поставена в зависимост само от съответствието им с изискванията за съдържание и наличие на одобрение, ако такова е било необходимо. За неотложните процесуални действия одобрението от съда е последващо, но за тези, които са предварително планирани, извършването им в досъдебното производство е възможно само след получено разрешение на съдия от съответния първоинстанционен съд, ако такова условие е предвидено от законодателя.

Неоснователно е и възражението, че след като е приет за негодно доказателствено средство протокол за изземване на мотоциклет „Я.“, е недопустима експертиза. Идентичността му е установена въз основа на протоколи за проведени други процесуални действия, поради което и експертизата е за конкретно определен и индивидуализиран мотоциклет, а това е предадения от св.Д.. Според заключението са извършени потвърдените и от него промени, поради което правилно е било обсъждано и оценявано. Неоснователно е възражението за извеждане извод за умисъл у подсъдимия И. за държане на оръжие без разрешение от данните в протокола за претърсване и изземване на 17.09.2005 год., експертизата, съдържаща заключение за наличие на дактилоскопни следи върху вестник, с който е бил увит заглушителя на изтетия пистолет, и от показанията на св.С.-поемно лице, който е заявил, че не си спомня точното място, на което е бил поставен пистолета. Това е възражение, което въззивният съд е приел като неоснователно. След съпоставяне и задълбочен анализ на посочения в цялост доказателствен материал подробно е мотивирал решението си да възприеме като достоверни показанията на св.С. за относимите обстоятелства. Не е допуснал нарушение при оценката, която е съответна на действителния му смисъл.

Няма нарушение на чл.143 и сл. от НПК/отм./ за това, че процесуалното действие „Разпознаване на лице“, е извършено при условията по чл.145, ал.3 НПК/отм./ .Въззивният съд е изложил подробни съображения, които настоящият състав споделя изцяло, че след като органът на досъдебното производство е намерил за необходимо със свидетелите П. и П. да се извърши това процесуално действие, е изпълнил предписанията да ги разпита по начин и за обстоятелства, предписани в чл.144 НПК/отм./ и след това да им покаже снимки в присъствието на поемни лица. Преценката дали е възможно или не да се покаже самото лице, както правилно са приели инстанциите по същество, се основава на данните за наличието на конкретни обстоятелства и фактът на задържане на лицето не е основание за извод, че може да бъде представено за разпознаване в конкретния случай. Основание за прилагане на посочената разпоредба могат да бъдат различни по характер

причини, съществуването на които се преценяват конкретно по начин, че да не се отразят върху годността на провежданото процесуално действие.

Както беше посочено по-горе във връзка с доводи в протеста протоколът за проведен следствен експеримент правилно е приет като годно доказателствено средство. Решението да се изключи като доказателствен източник направения видеозапис, защото не отговаря на изискванията за съдържание, начин и ред на провеждане не е произволно, а е основано на установеното за допуснатите нарушения на предписанията в чл.227а, вр.чл.224, чл.225, чл.226 НПК/отм./ изисквания. Изготвянето му е предвидено като възможност, но наличието му не го прави неразделна част от писменото доказателствено средство за проведеното процесуално действие, нито е основание да се счита, че изготвеният протокол няма самостоятелна доказателствена стойност, когато е изготвен според правилата по НПК.

Не е налице касационното основание по чл.348, ал.1, т.3 НПК. Определеното по вид и размер наказание на подсъдимия И. според въззивният съд е справедливо – извод, направен след като е отчел и възприел върнатата оценка на установените индивидуализиращи обстоятелства със законосъобразното приложение на чл.55, ал.1, т.1 НК предвид квалификацията на поведението като престъпление по чл.321, ал.5 НК. Посочил е всички индивидуализиращи обстоятелства и е обосновал оценката за тяхната тежест и значение, за обществената опасност на извършеното и особеностите на личността. Няма обстоятелства, които да са оценени в нарушение на изискванията по чл.107, ал.3 НПК, поради което и наказанието в размер на 2 години и 10 месеца лишаване от свобода съответства на действителната тежест и значение на индивидуализиращите обстоятелства, поради което съответно на целите по чл.36 НК. Продължителността на процеса, макар и формално да не е резултат от целенасочено поведение на подсъдимия, не може да бъде определен като обстоятелство за смекчаване на отговорността му предвид фактическата и правната сложност на наказателното производство, проведено по повдигнатите обвинения.

Законосъобразно е определено наказанието за престъплението по чл.339, ал.1 НК при предпоставките по чл.54 НК. В размер на три години то е съобразено с характера и тежестта на извършеното и на целите по чл.36 НК, с вида и значението на установените относими за отговорността обстоятелства. Поведението му в наказателното производство, вида на престъплението, подбудите, отношението към резултата и последиците не дават основание за изменение с намаляване на размера. Приложението на чл.23 НК и размера на наложеното най-тежко наказание, както и изводът за необходимостта от ефективно изтърпяване при определените режим и затворническо заведение съответстват на закона.

Защитникът на подсъдимия В. Т. поддържа доводите си нарушения на закона с осъждането му по повдигнатите обвинения с допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в неправилна оценка на показанията на св.В.Д. като достоверни и последователни и на обясненията на подсъдимия Б. И., в които не се съдържат данни за негово участие.

Възражения в този смисъл са поддържани и пред въззивния съд, което е наложило да направи пълен и задълбочен анализ както на посочените доказателствени средства, така и на останалите, в които се съдържат данни за обстоятелства, отнасящи се до обвинението по отношение на И.. Правилно е приел, че св.В.Д. установява последователно и безпротиворечиво в показанията си данни за конкретното поведение на подсъдимия, за изпълнение на решението на групата да участва в определени конкретни действия, с каквато цел е привлечен поради липса на данни за криминални прояви и известност на полицията по такива поводи. Правилно е и решението да приеме, че не може да извършва проверка на законосъобразността на влязло в сила постановление за прекратяване на наказателното производство по отношение на св.В.Д., образувано по обвинение за същите престъпления. Съображенията са основани на предвидените в НПК ред, начин и срокове за проверка и на данните за извършени от компетентните съд и прокуратура процесуални действия с произнасяне по основателността на оспорените актове. (В касационното производство също не може да бъде извършена проверка за законосъобразността на влязлото в сила определение, поради което доводът в посочения смисъл не следва да бъде разглеждан). Показанията на този свидетел са обсъдени и анализирани подробно не само по повод възраженията на останалите подсъдими, но и с оглед на особеното му положение – поставен под особена защита поради личното му участие в престъпната дейност с останалите подсъдими. Основателно е отхвърлено възражението за заинтересованост. Това, че е бил привлечен като обвиняем, но производството по отношение на него е прекратено, не е основание безусловно да бъде определен като недобросъвестен. Изводите си за достоверност при установяване на относими обстоятелства и двете инстанции по същество са направили въз основа на показания, които са дадени непосредствено, а не са събрани по предвидения като изключение ред по чл.281 НПК. Детайлно са съпоставени само за относимите обстоятелства и само с тези доказателствени средства, които ги подкрепят за конкретните действия на всеки

един от подсъдимите, вкл. и тези на подс.Т.. Подходът, който е приел въззивния съд, за да отговори на доводите за необходимост да бъдат изключени изцяло показанията на св.Д. - съпоставка, подробен и задълбочен анализ, оценка, отстраняване на противоречия, излагане на подробни съображения за решението си да ги възприеме или отхвърли, е правилен. Не се налага нов подробен анализ или допълнителни съображения, за да се подкрепи оценката на показанията за конкретни обстоятелства и конкретно участие на всеки един от подсъдимите като достоверна. Няма основание за извод, че е извършена в нарушение на чл.107, ал.3 НПК.

Наказанието лишаване от свобода на подсъдимия Т. е определено при предпоставките по чл.54 НК въз основа на извода, че са налице смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. Изведен е от данните за съдебното минало и липсата на данни за криминални прояви, добрата гражданска характеристика, степента на участие в дейността на групата, подбудите, мотивите, оценката на обществената опасност на деянието като висока. Няма обстоятелство, което да е оценено във вреда на подсъдимия или да е надценено значението на отегчаващо обстоятелство в негова вреда. Цялостната обоснована оценка на обстоятелствата от относимите при решаване на въпроса за отговорността е основание да се приеме, че наказанието в определения му размер е съответно на принципа по чл.35, ал.3 НК и на целите по чл.36 НК, поради което и не следва да бъде изменено по съображения за несправедливост.

В жалбите се поддържа, че с осъждането на подсъдимите за извършено престъпление по чл.321 НК е допуснато нарушение на закона, защото не са установени всички елементи от състава. Според защитата на подсъдимия Б. И. липсва съгласуваност, сдружаване, организация, план и обща воля, което извежда от установеното за липса на предумисъл преди постъпване на първата поръчка, както и че е налице покриване на целта с обещаната имотна облага.

Защитникът на подсъдимия Т. поддържа, че не може да се променя правната квалификация по отношение на сочената цел на организираната престъпна група – извършване на престъпления по чл.339 НК, с такава за престъпление по чл.115 НК, а това е определено като неустановеност на всички белези, така както е формулировката в обвинителния акт, и липса на обективен признак съобразно дефиницията по чл.93, т.20 НК.

Оспорен е от защитника на подсъдимия К. извода, че има разлика между обещано възнаграждение, което не може да бъде имотна облага и целта да се извърши престъпление, от което ще последва такава, както и извода за наличие на структура, план-необходими според определението за организирана престъпна група и мотив у К. да участва в такава, установяващо се от липсата на личен мотив и интерес от смъртта на тримата свидетели и на данни за конкретните поръчители предвид оправдаването на подсъдимите К. М. и Н. М..

Тези възражения са обсъждани и от въззивния съд и за решението да ги приеме за неоснователни е изложил подробни съображения, които настоящият състав изцяло споделя. От приетата за установена фактическа обстановка, която не подлежи на касационен контрол, основана на оценените с оглед действителния смисъл и събран според изискванията по НПК доказателствен материал са верните фактически изводи за времето на формиране на групата, за участието на всеки един от подсъдимите и за осъществяването от всеки един конкретни задачи след преценка на индивидуалните им особености и възможности, за съзнанието, че това не е за развлечение, а е с определена цел, която е била известна – преценка на условията за успешно извършване на убийството на три определени лица по волята на друг или други, предадена на лице от групата и с очаквано възнаграждение след постигане на резултата в парично измерение. Законосъобразно въззивният съд е приел, че подсъдимите следва да бъдат оправдани по повдигнатото им обвинение с наличието на квалифициращия признак „с цел да върши престъпление по чл.339 НК“ след като от установените фактически обстоятелства е изведен несъмнения извод, че целта е била да вършат престъпления, но различни от изрично посочените в нормата – такива по чл.115 НК. Само защото в обвинителния акт неправилно е квалифицирано поведението на подсъдимите при наличието на различни, правилно отразени фактически обстоятелства, не се е налагало ново предявяване на обвинение. По-малкото квалифициращи признаци е обстоятелството, което очевидно е дало отражение при решаване на въпроса за отговорността. Установено е, че между подсъдимите е съществувало познатство, осъществено в различно време и по различни поводи, а личностните им качества и поведението в обществото е определило връзката между тях и възможността за определяне на конкретните задачи и начина на изпълнението им за извършване на всяко едно от престъпленията. Установено е, че никой от тях не е целял смъртта в свой личен интерес, но че всички са водени от мисълта за получаване на съответстващото им според заявеното от подс.К. възнаграждение-обещание, предадено на всеки един от тях по подходящ начин. Възраженията за липса на елементи от състава на престъплението по чл.321, ал.3 вр.ал.1 НК (за подс.И. по ал.4 НК) според дефиницията за организирана престъпна група по чл.93, т.20 НК/ДВ,

бр.92/2002 год./ (съответстваща деянията като не е променена с изменението- ДВ, бр.27/2009 год., когато е отпаднало само изискването да се цели набавяне на имотна облага), са неоснователни. Налице е признакът „трайно сдружение“, три или повече лица, които имат за цел да вършат съгласувано престъпления, установен е и вида на престъплението, за което е структурирано като изискване за цел. Трайността произтича от данните за времето на продължителност (м.юни – 17.09.2005 год.) на съществуването и продължаваща усложнена престъпна дейност на повече от три лица при липса на основание да бъде определена като инцидентна, т.е. възникнала по повод на конкретно деяние при обикновено съучастие по смисъла на чл.20 НК. От описаните факти е видно, че поръчките са предавани от К. на Р., последният на св.Д. и И., който от своя страна е инициатор за включването в групата и на подсъдимия Т. за извършване на конкретна дейност, съобразена с конкретно обстоятелство-некомпрометираното му поведение в обществото, гаранция за възможността му пълноценно и безпроблемно да осъществява наблюдение на обектите. Безспорно е установено и че подготовката за престъпленията е започнала след първата поръчка, както и че групата е създадена преди да е започнало изпълнението на първото престъпление. За другите две решението за участие не е възникнало инцидентно, нито без знанието и съгласието за участие на някой от групата. Поначало за участието в такава в група е достатъчно всяко едно от лицата да прояви воля да се включи организационно в дейността, да приеме и да участва в конкретно възложените задачи и изпълнението им, което е фактическия израз на неговото съгласие да участва в група с характера на организирана за извършване на умишлени престъпления, за които се предвижда наказание повече от три години. Правилно е решението, че са налице всички особености, които определят връзката между подсъдимите като участие в организирана престъпна група, защото освен посоченото по-горе, че съществува за определен период от време, а не временно и инцидентно за определено престъпление, има и цел, а тя е извършване не на едно, а на повече престъпления с предвидения минимален срок на наказание и при наличието на втора цел, така, както е повдигнато обвинението – получаване на имотна облага, конкретизирана по делото, т.е. преследват се двете цели, което означава, че няма покриване на целта извършване на престъпление с целта получаване на облага. Въззивният съд в посочения смисъл е развил подробни съображения, които се споделят и от настоящия състав, вкл. и относно приложението на чл.2 НК във връзка с повдигнатите обвинения и промените в законодателството, отнасящи се до чл.321 НК. Налице са и останалите признаци – структурирана група, в която две или повече лица преднамерено съгласуват волята си за участие в нея и в действията по организация на подготовката и извършването на престъпленията, което не е направено случайно за непосредствено извършване на престъпление. Не се изисква задължителност за наличие на формално разпределение на ролите между участниците, нито определена продължителност по време на участие или развита структура. Липсата на доказателства за поръчителите на убийствата, за организаторите и ръководителите на организираната престъпна група и оправдаването на подсъдимите Н.М. и Кр.М. няма значение на неизбежна последица - оправдаването на подсъдимите К., И., Т. и Р.. Обвинението по отношение на подсъдимите е за членуване в организирана престъпна група и без да е установен инициатор, всеки един е осъден, че е участвал в постигане на съгласието да се извършват престъпления. Действията по планирането, реализацията на задачите по предварителната подготовка, разпределението, съгласуването се извеждат от конкретното обективирано поведение на всеки един. Предвид характера на дейността, за която са се сдружили – забранена от Закона, не може да се правят изводи от това, че няма доказателства, каквито очевидно не се изготвят в писмен вид като записки, планове, мероприятия с отговорници и срокове или др.подобно. От изложеното следва, че въз основа на събрания по предвидения процесуален ред и в установения обем доказателствен материал, съдържащ доказателства за обстоятелства, относими към предмета на доказване, проверен и оценен с оглед действителния му смисъл и след извършения задълбочен анализ начина на формиране на вътрешното убеждение съответства на изискванията по чл.14 НПК, което е в подкрепа на извода, че въпросите за вината и отговорността и приложимия закон са решени законосъобразно.

Неоснователно е възражението, че е допуснато нарушение на закона с осъждането на подсъдимия Б.И. за извършено престъпление по чл.339, ал.1 НК след като му е повдигнато обвинение за участие във въоръжена група по смисъла на чл.321 НК, включващо притежаването на същите по вид оръжия и боеприпаси. Въззивният съд подробно, основавайки се на конкретните фактически обстоятелства, е мотивирал правния извод за наличие на самостоятелно престъпление по чл.339 НК наред с такива по чл.321 НК. Изложените съображения на настоящия състав изцяло споделя, без да намира за необходимо да ги повтаря. Както беше посочено по-горе, изискването е групата да бъде въоръжена като цяло без да е необходимо всеки един от членовете да бъде снабден с оръжие. От данните по делото е видно, че само подсъдимият И. е признат за виновен, че е осъществил състава на престъплението по чл.339, ал.1 НК – държал оръжие и боеприпаси, за които не е имал надлежно разрешение. Фактическите обстоятелства са обосновавали законосъобразния извод за извършено самостоятелно престъпление, а обективираното му поведение указва и на формата на вина – пряк умисъл по смисъла на чл.11, ал.2 НК. Осъждането по чл.339 НК не се основава на едно и също поведение с това по

обвинението по чл.321 НК, а на различни факти, на различна цел и всяко едно е насочено срещу различни обществени отношения.

Предвид изложеното за липса на касационни основания от посочените в чл.348 НПК и недопустимост да се отговаря на съдържащи се възражения за необоснованост поради липсата на такова самостоятелно касационно основание Върховният касационен съд намира, че протеста и жалбите са неоснователни и решението следва да бъде оставено в сила. Затова на основание чл.357, ал.1, т.1 НПК

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 55/16.03.2011 год. по въззивно нохд № 594/2010 год. на Софийския апелативен съд, наказателно отделение, 3-ти състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ: 1. [подпис]

2. [подпис]